

Драга браћо и сестре, богољубиви народе светосавске и световасилијевске Херцеговине, христољубиви народе Херцеговине владике Атанасија, свети оци архијереји, презвитери, монаси и монахиње!

Након 118 година поново се у Херцеговину спушта тијело једног епископа. И то каквог епископа! Епископа каквог заслужује Херцеговина, која је на мученичким костима утемељена и крвљу невиних натопљена. Ми данас, браћо и сестре, испраћамо у тврдошку светињу и спуштамо у тврду земљу херцеговачку нашег владика Атанасија, да би тамо наставио да слави Бога и да се моли за васколики род наш. Испраћамо нашег владика Атанасија, који је значењем имена свога предодређен да иде стопама и путевима бесмртника. Али да се прво подсјетимо његовог служења и пастирствоања док бјеше још овдје, међу нама!

Ми данас, браћо и сестре, испраћамо у тврдошку светињу и спуштамо у тврду земљу херцеговачку нашег владика Атанасија, да би тамо наставио да слави Бога и да се моли

Пише: Владика Григорије
недеља, 07 март 2021 03:31

за васколики род наш. Испраћамо нашег владика Атанасија, који је значењем имена свога предодређен да иде стопама и путевима бесмртника

Деведесетих година, када је дошао у Херцеговину, на ријекама херцеговачким је владика Атанасије плакао, драга браћо и сестре. Плакао је над разореним храмовима и домовима, плакао је на Неретви, од Пребиловаца, гдје су тек из јаме повађене кости од мина у небо полетјеле, па преко Житомислића и Мостара, преко кржаве Брадине до затрвене Придворице! Туговао је и над Брегавом и старим Стоцем и Дубравама! И премда је плакао и сузе гутао, владика Атанасије никада, ни за трен, није заборављао Сион и Јерусалим и непрестано је загледан био у лице Божјег Сина! Његова ријеч и мисао били су сливени у онај чудесни стих: „Ако заборавим тебе Јерусалиме, нека ме заборави десница моја“. А утјеху и пјесму налазио је на Требишњици и – како нам је радо говорио – у слободним српским планинама! Од Леотара преко Зеленгоре до Прења забрујала је пјесма о крсту са којим се ходи до васкрсења!

Несаломивом вјером, сличан оном огњеном пророку Илији, загледан у лице Бога свога, ишао си као ономе коме су јасне оне страшне ријечи што гласе: „Јер и ако пођем поред сјенке смрти нећу се бојати зла, јер си ти са мнош. Штап твој и палица твоја, они ме тјеше!“ А онда ја штап твој и палица твоја, као слуге Божјег, постала утјеха и ослонац, снага и стуб, утјеха сирочади којима си постао хранитељ, а чију си муку најбоље разумио, јер си и сâм остао сироче, без мајке, када Ти је било свега четрнаест година. Помагао си и војницима, којима си постао саборац и пријатељ, дом и заштита; потом избјеглима, којима си постао нада и прибјежиште, али и свима уцвијелим и обезнађеним. Какав је само догађај било твоје служење у Херцеговини! Као један дан, као један јединствени и непоновљиви тренутак, у коме све пулсира и живи дахом и духом Божје милости.

Јесте, било је у то вријеме и уздаха и бола! Уздаха неизрецивих, али они су се увијек и изнова претакали у огромну благодатну енергију, која је гријала све и свакога од првога до посљедњега, а да ми често и нисмо били свјесни шта се пред нама догађа. Онда смо убрзо почели крштавати народ. Тако је, с временом, Требишњица, поред које смо живјели, постала једна велика крстионица. Тврдошка и друге цркве у нашој епархији постале су, зачуђујућом брзином, мјеста Вечере Господње, мјеста у којима се живот доживљавао као однос с Господом у часу евхаристије. Тако се, умјесто да плачемо због бомби, граната, погибија и рањавања, наша жалост топила и нестајала у капима животне радости! Сваком свештенику Христовом владика је заповиједао да не ставља народу „бремена тешка“ и да не буде као фарисеји који „стоје на вратима па нити пуштају друге, нити сами улазе“.

Ако бисмо за некога могли рећи да се Богу наслужио и роду одужио, онда си то Ти, Атанасије Српс

Пише: Владика Григорије
недеља, 07 март 2021 03:31

[REDACTED]